

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
Sievissä 8. tammikuuta 2016
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

76. Raamattuluento: Ei laki vaan usko

Rukous: Herra, johdata ajatuksemme ainoaan oikeaan ja anna meille Viisauden Henki ymmärtämään sinun salaisuuksiasi. Aamen.

Aluksi

Puhumme uskosta. Puhumme nytkin uskosta ja sen vastakohdasta, laista – ja jälleen kerran.

Koko näiden luentojen Internetissä ja Sanavelissä oloajan on tullut yhä suurempaa tarvetta auttaa ihmisiä pois erityisesti lain orjuudesta, lainomaisuudesta ja lain hengestä. Moni ei ole ymmärtänyt uupumuksensa ja vaivojensa syytä. Sitten vihdoinkin, Herralle kiitos, asia on selvinnyt. Se oli laki, Jumalan pyhä laki joka oli ollut kuormana. Vasta kun oli saanut ymmärrystä että tuo laki tappaa ihmisen ja kaiken hengellisyyden toteutumisen on saatu maistaa uuden elämän alkua. Siksi juuri tätä opetussisältöä on käytävä läpi yhä uudelleen. Moni on halunnut pois väsymyksen, ahdistuksen, mitättömyyden ja monen muun tuskan vaivatessa, mutta ei ole tiennyt miten.

Lain käskyt ovat syöpyneet niin syvälle monen uskovankin sisimpään, että vapautuminen on erittäin vaikeaa koska omatunto on sidottu lakiin. Lain alla olevalle evankeliumikin kuulostaa lailta. Kaikki eivät edes vapaudu, eivätkä parane sillä laki on heillä jo liian syvällä sisimmässä, että voisivat päästä Jumalanlapsen vapauteen minkäänlaisen opetuksen avulla. Silloin tarvitaan rukousta ja ihmettä. Mutta ne jotka jäävät lain alle, jäävät fariseuksiksi ja ovat nyt näin evankeliumin vihollisia. Tarve tehdä jotain itsekin pelastuakseen, ei tuolloin enää väisty. On vain suoritusta. Lain tiellä oleville Kristus on turhaan kuollut. Evankeliumista ei ole näin mitään apua sillä ihminen ei voi kelvata Jumalalle yhtä aikaa lakia ja evankeliumia tottelemalla. Taivaaseen ei ole kahta tietä. Syvä sääli nousee noita ihmisiä kohtaan ja murhe.

Mutta uskoessaan evankeliumin ja vaeltaessaan Hengen johdatuksessa ihminen täyttää samalla myös lain vaatimukset. Siksi jatkan osaltani toivorikkaana opettamista. Aina joku löytää ilon, löytää vapauden ja levon. Moni outo sairauskin paranee. Mutta lain saarnaajia on aivan liian paljon, että tämä vaarallinen ja kauhea tauti voisi kokonaan kadota Herran kansasta.

Lain armottomuus

Laki ei armoa tunne. Se on armon vastakohta. Laki tekee toki ihmisen Jumalalle kelvolliseksi, jos hän sen kykenee täyttämään. Mutta kukaan ei kykene, koska me elämme synnin ruumiissa. Juutalaisten Toorassa on 613 käskyä tai kehotusta. Jos joku kykenisi selviytymään 612 kohdasta, laki osoittaisi hänet kuitenkin lain rikkojaksi ja julistaisi hänet kirotuksi, sillä ”*Ne taas, jotka luottavat lain noudattamiseen, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka ei tee kaikkea, mitä lain kirja käskää." On selvää, ettei kukaan tule Jumalan silmissä vanhurskaaksi lakia*

noudattamalla, sillä "uskosta vanhurskas saa elää". Mutta laki ei rakenna mitään uskon varaan, vaan: "Joka tekee mitä laki vaatii, saa siitä elämän." (Gal. 3:10–12). Kirjeessä heprealaisille sanotaan: "eihän laki tehnyt mitään täydelliseksi" (Hepr. 7:19).

Laki ei sovellu myöskään pyhitykseksi sillä laki saa aikaan parhaimmillaankin vain synnin tunnon, mutta ei auta pientä tippaa synnin voittamiseksi. Laki tuomitsee mutta ei armahda. *"Lain kautta tulee synnintunto."* Laki synnyttää myös vihaa ja vain lisää synnillisiä himoja. Laki on kyllä hyvä jos sitä käytetään oikein. Lain avulla voidaan osoittaa kaikki jumalattomasti elävät ihmiset synnin alla oleviksi, kirouksen alaisiksi ihmisiksi. Heihin tulisi saada aito synnintunto ja hätä sielustaan.

Mutta laki on vain Kristukseen asti. Uskon tultua emme ole enää lain alaisia. Lakia ei ole pantu vanhurskaille, vaan *"Kristus on lunastanut meidät vapaiksi lain kirouksesta tulemalla itse kirotuksi meidän sijastamme, niin kuin on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on ripustettu paaluun."* (Gal. 3:13). Ja vielä: *"Kristus on näet lain loppu, ja niin tulee vanhurskaaksi jokainen, joka usko"* (Room. 10:4). Kun ihminen saa syntyä uudesti ylhäältä ja tulee vanhurskaaksi uskosta, laki ei voi häntä enää tuomita. Laki on pyyhitty pois. Velkakirja on naulittu ristiin. Uskovaa ei voi syyttää enää synnistä koska sitä koskeva laki on mitätön. Kun ei ole lakia, ei ole syntiäkään. *"mutta missä lakia ei ole, siellä ei synneistä pidetä kirjaa"* (Room. 5:13). *"Ylistäähän Daavidkin autuaaksi sellaista ihmistä, jonka Jumala katsoo vanhurskaaksi hänen teoistaan riippumatta: - Autuaita ne, joiden pahat teot on annettu anteeksi ja joiden synnit on pyyhitty pois. Autuas se mies, jolle Herra ei lue viaksi hänen syntiään."* (Room. 4:6-8). Miksi siis pitäisi saarnata lakia Kristuksessa oleville? Niille jotka vaativat yhä vielä lakia uskon lisäksi on sanottava Paavalin lailla: *"Oi te älyttömät galatalaiset! Niinkö älyttömiä olette?"* (Gal. 3:1,3).

Mutta tätä eivät lainsaarnan opettajat käsitä ja niin he saattavat yhä uusia ihmisiä kirouksen alaisiksi. Heille sana armo on kauheaa jo pelkkänä sanana. He ajattelevat armon johtavan vääjäämättä synnilliseen elämään. He eivät käsitä että vain armo vapauttaa synnistä. Niin hulluja he ovat. Heidän, eikä kenenkään muunkaan, tulisi pelätä niin paljon syntiä kuin uskon lahjan turmelemista. Uskon turmeleminen hukuttaa. Noilla ihmisillä on paljon huolta synnistä mutta vähän huolta uskosta ja armosta.

Lain oppimestareiden tuomio odottaa ilmestymistään. Mutta pian se saavuttaa heidät.

Lakiuskonto synnyttää ilotonta ja karua elämää, itse asiassa se synnyttää vain kuolemaa. Lain alla oleva ei voi olla koskaan varma pelastuksestaan. Parhaimmillaankin hänen on vain ikävöitävä armoa ja toivottava pelastusta. Tarjolla on vain ikävöivää uskoa. On oltava vain toivossa vanhurskas. Tässä on kyse ihmisten perinnäissäännöistä. Sellaiset opetukset kuuluvat aina lain piiriin vaikka armosta puhuttaisiinkin. Jos armoa ei saa vastaanottaa, mitä hyötyä sitten armosta on? Siinä opissa ja elämässä ei ole evankeliumin hituistakaan. Raamattu tuntee sen sijaan pelastuksemme perustana yksin uskolla vastaanotetun armon ja siitä seuraavan uskonvanhurskauden. Kaikki muu selittely ja inttäminen ovat ainoastaan turmioon johtavaa. Siksi on kirjoitettu: *"Tiedättehän, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimästäne tyhjänpäiväisestä elämästä millään katoavalla tavarella, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verellä"* (1. Piet. 1:18,19).

Uskonvarmuus on lakiin ja perinnäissääntöihin perustuvassa uskontomuodossa suorastaan kauhistus. Heidän käsityksensä mukaan kaikki hurskaus tulee perustua ihmisen kilvoitukseen ja hyviin tekoihin. He korostavat usein rakkautta mutta ei laissa ole rakkautta. Varmuus nähdään vaarallisena: *"Eihän kukaan voi olla niin hyvä että voisi olla ihan varma Jumalan lapseudesta?"* he ajattelevat. *"On oltava nöyrä ja alamittaisenakin on vain toivottava että Jumala ehkä hyväksyisi myös kaikkein huonoimman kilvoittelijan."* Tällainen uskonto ei perustu kuitenkaan uskoon vaan ihmisen suoriin. Sitä puuhaa he sanovat kauniisti kilvoitteluksi. Kilvoitus on kuitenkin aina uskonkilvoitus. Edellä kuvattu käsitys pelastuksesta on hyvin yleinen. Sellaisessa joukossa ei puhuta pelastusvarmuudesta. Kun joku sanoo tulleensa, noiden ihmisten kuullen, Jumalan lapseksi, koetaan se en-

nemminkin rienauksena, kuin hyvänä asiana. Martti Luther nimitti näitä uskosta harhautuneita ihmisiä vääriksi pyhimyksiksi. Sellaisia on paljon nykyään myös Luterilaisessa kirkossa.

Kristuksesta sanotaan: ”*Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa.*” (Room. 3:25, KR92). Kristuksen sovintotyö pelastaa vain sen joka on sen vastaanottanut. Koko maailma ei ole siis edelleenkaan autuas vaikka Kristus on kuollutkin kaikkien ihmisten syntien tähden.

”*Puhdistakaa siis talonne hapantaikinasta, niin että teistä tulee uusi taikina. Happamattomiahan te olettekin, sillä meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on jo teurastettu.*” (1. Kor. 5:7). Kun näin usko puhdistetaan lainhapatuksesta, silloin ollaan osallisia pääsiäislampaamme kuolemasta. Ihminen on silloin virheetön ja täydellinen Kristuksessa.

Lainsaarna turmelee oikeankin taikinan jos se pääsee sinne tuhoaan tekemään. Tällaisesta taikinasta tulee hapanleipää ja se merkitsee Raamatun kielellä fariseusten oppia ja elämää – tekopyhyyttä.

Toki lain alla olevista ihmisistä monet ovat näennäisesti hyviä ihmisiä. He tekevät monenlaista hyvää ja touhuavat moninaisissa. Ulkokuori voi olla hyvinkin siloteltua ja jumalista. Heillä voi olla korkea moraalit ja ovat usein kansan keskuudessa kiitettäviä ihmisiä. Nämä pyhät lainailevat mielellään virrensäkeitä ja isien oppilauseita. Sisin on kuitenkin täynnä pelkkiä akanoita, ruoppuja ja ruumenia. Usein kuitenkin sanotaan: ”Oli se niin hyvä ihminen että varmaan se pääsi taivaaseen”.

Mutta lainomaisuus ei ole vain perinneliikkeiden sairaus. Myös herätyskristillisyydessä lain hapatus on usein mukana ja riivaa uskovienkin yhteisöjä. Tällaisen joukon tunnistaa siitä, ettei heidän kanssaan synny oikeaa Hengen yhteyttä. Jokin estää. Se jokin on se, ettei kirkas armo, eikä evankeliumi, ole saanut näitä ihmisiä vapauttaa täydelliseen Kristuksen vapauteen. Monet heistä sairastavat näyttelemistä yrittäessään pystyttää omaa vanhurskauttaan ja omaa pyhitystään. Tämä synnyttää kuin muurin heidän ja vapaiden jumalanlasten välille. Kun omavanhurskas ja tekopyhä fariseus yhä vielä näyttää vapaata, Herran vapauttama elää jo vapaudessa.

Maan päällä on monia erilaisia ihmisjoukkoja. On ainakin kaksi tunnistettavaa ryhmää: on armosta osattomat maailman ihmiset ja samaan joukkoon kuuluvat muotojumaliset, synnin alla olevat uskontonäyttelijät ja sitten on vastaavasti aidot vanhurskaat ja pyhät. Heistä molemmista apostoli Paavali kirjoittaa: ”*Ettekö tiedä, että vääryudentekijät eivät saa omakseen Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö! Jumalan valtakunnan perillisiä eivät ole siveettömyyden harjoittajat eivätkä epäjumalien palvelijat, eivät avionrikkojat, eivät miesten kanssa makaavat miehet, eivät varkaat eivätkä ahneet, eivät juomarit, pilkkaajat eivätkä riistäjät.*”

”*Tällaisia jotkut teistä olivat ennen, mutta nyt teidät on pesty puhtaiksi ja tehty pyhiksi ja vanhurskaiksi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Jumalamme Hengen voimasta.*” (1. Kor. 6:9–11).

Synnintekijöihin Jeesus lukee myös monet näennäisesti kunnan ihmiset. Ilman uudestisyntymää näidenkin ihmisten vanhurskaus ja pyhyys ovat kelpaamattomia Jumalalle.

Lakiperinne juontuu usein jo vanhempien, jopa isovanhempien uskontoperinteestä.

Laki on luontaista omalle, turmeltuneelle minälle. Se on lihalle mieleen. Evankeliumi on sen sijaan outolintu luonnollisella ihmisellä.

Vaatii paljon rakkautta, opetusta ja neuvoja, että lain aikaan saama ahdistus ja väsymys ihmisesä hellittävät ja vihdoinkin paranevat. Lain kirouksesta vapautuminen tuo ihmiselle uuden elämän, vapauden, puhtaan omantunnon, rauhan, levon ja ilon.

Vain usko yksin pelastaa

Seuraavassa on pitkäkökinä lainaus Paavalilta. Tässä kohden häneen puheensa koskettaa erityisesti juutalaisia mutta myös muita lain alla olevia.

”*He eivät tiedä, mitä Jumalan vanhurskaus on, ja yrittäessään pystyttää omaa vanhurskauttaan he eivät ole alistuneet siihen vanhurskauteen, joka tulee Jumalalta. Kristus on näet lain loppu, ja*

niin tulee vanhurskaaksi jokainen, joka uskoo. Siitä vanhurskaudesta, joka perustuu lain noudattamiseen, Mooses kirjoittaa: "Joka tekee, mitä laki vaatii, saa siitä elämän." Mutta uskon vanhurskaus puhuu näin: "Älä kysy sydämestäsi: Kuka voi nousta taivaaseen?" - nimittäin tuomaan Kristusta maan päälle - "tai: Kuka voi laskeutua syvyyksiin?" - nimittäin noutamaan Kristusta ylös kuolleista. Mitä siis on sanottu? – Sana on lähellä sinua, sinun suussasi ja sinun sydämestäsi, nimittäin se uskon sana, jota me julistamme. Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra, ja sydämestäsi uskot, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, olet pelastuva. Sydämen usko tuo vanhurskauden, suun tunnustus pelastuksen. Kirjoituksissa sanotaan: "Yksikään, joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." ” (Room.10: 3-11).

Ihminen pelastuu ”yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden”. Jos uskon lahjaan sisällytetään muita aineksia, usko turmeltuu ja pelastus menetetään. Niinpä vain usko pelastaa, yksin usko. Ne jotka pysyvät lujina uskossa loppuun asti saavuttavat uskon päämäärän, sielun pelastuksen. ”Mehän olemme osalliset Kristuksesta, kun vain loppuun asti pidämme kiinni siitä todellisuudesta, jonka yhteyteen jo alussa olemme päässeet” (Hepr. 3:14).

Usko on ihmeellisimpiä asioita maailmassa. Vain Kristuksen Jeesuksen elämä on ollut maan päällä ihmeellisempää. Uskolla siirretään vuoria. Niin suuria vaikeuksienvuoria ei ole, etteivät ne tulisi ajallaan uskolla kumotuksi. Kaikki on mahdollista sille joka uskoo. Kauheimmatkin myrskyt vaimenevat kun usko on tuonut Jeesuksen keikkuvaan purteen. Näin Herra vakuuttaa uskoilleen. Mutta ilman uskoa on mahdotonta olla Jumalalle otollinen. Vain uskon kautta voitot tulevat. Uskon kautta Jeesus asuu meissä. Usko voittaa maailman. Uskon kilvellä sammutetaan kaikki pahan palavat nuolet. Uskon kautta on voimistuttu heikkoudesta. Heikoin uudenliiton uskova on paljon suurempi kuin yksikään vanhanliiton ihmisistä. Johannes Kastaja oli heistä suurin, mutta ei hänkään vedä vertoja pienimmälle ja heikoimmalle Kristukseen uskovalle.

Usko perustuu Kristuksen ylösnousemusvoimaan. Vain sen voiman kautta tulemme eläviksi. ”Kasteessa teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun uskoitte Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista” (Kol. 2:12). Uskossa yhdistymme siihen samaan suunnatomaan voimaan jolla Jumala herätti Kristuksen kuolleista. Siksi uskossa on niin suunnaton voima. ”... niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman” (Room. 6:4). Usko on siis ylösnousemusvoimaa. Se on maailman valtavain voima. Sillä lyödään saatana. Se kaataa kaiken vihollisen voiman. Maailma ei voi sitä vastustaa. Armo ja usko kuuluvat yhteen. Voit joutua ahdistuksiin. Voit kokea heikkoutta. Ne eivät kaada purttasi. Herra on heikoissa väkevä. Kun olet heikoimmillasi, voit olla väkevimmilläsi.

Uskoessasi Jeesukseen olet suosittu ja rakastettu taivaassa. Uskovalla ja Kristuksella on sama isä. Olemme veriveljiä Kristuksen kanssa. Sen tähden Jeesus Kristus ei häpeä sanoa meitä sisariseen tai veljikköön. Niin kuin Jeesus on yhtä Isän kanssa, sinä olet yhtä Kristuksen kanssa kun uskot. Mikä ilo, mikä on riemu! Taivaassa soi enkelkuoro. Taivaallinen sotajoukko vartioitsee sinua, siksi kukaan ei voi sinua voittaa. Usko ainoastaan. Älä pelkää. Älä luota silti itseesi. Usko ainoastaan. Uskosi on sinut pelastanut. Luota uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen Kristukseen. Olet hänessä vanhurskas ja pyhä. Sinut on maailmasta erotettu Jumalalle. Siksi olet pyhä. Pyhä Henki on pyhittänyt sinut ja pyhittää yhä. Pysy Hänen johdatuksessaan. Katso vain Kristukseen. Älä katso vaikeuksiasi. Myrsky voi tulla elämäsi kuin hurrikaani. Katso silti alati Herraan, älä pelkää edes myrskyn silmässä. Ja voi mikä iankaikkisuus on uskovaa odottamassa! Herra tulee pian. ”Maran ata” (on arameankielisiä sanoja jotka merkitsevät Herramme tuleen). (ks. 1. Kor. 16:22). Kiitos Herra!

Meidän tulee seurata Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen jälkiä. Hänestä sanotaan: ”Jumala antoi Kristuksen kuolla meidän rikkomustemme tähden ja herätti hänet kuolleista meidän vanhurskaut-

tamisemme tähden” (Room. 4:25). Ja vielä: ”*Mutta ellei Kristusta ole herätetty, silloin meidän julistuksemme on turhaa puhetta, turhaa myös teidän uskonne*” (1. Kor. 15:12). Se tarkoittaa sitä, että meidät on kasteessamme liitetty hänen kuolemaansa. Mutta jos emme ole vuorostamme nousseet uskon kautta ylös kuolleista, niin kuin hän nousi, olemme yhä synneissämme. Muodollinen kaste pelkkänä toimituksena ei anna iankaikkisuususkkoa. Meitä ei ole silloin vielä vanhurskautettu, koska Jumalan vanhurskaus toteutuu vain uskon kautta. Kasteen vanhurskautta ei Raamattu tunne, vaan ”*Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyt tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo*” (Room. 5:1,2). Ilman uskoa on siis mahdoton olla otollinen. Kasteessa kuolimme Kristuksen kanssa ja nousimme elämään hänen kanssaan uskon tultua. Jos toisin opetamme, olemme opiltamme juutalaisia, olemme *sakramentalisteja*. Niin kuin juutalaiset luottivat ympärileikkaukseen, sakramentalistit katsovat kasteen antavan jo sinällään iankaikkisen elämän. Jumalan sana ei opeta että kastetoimitus tekisi tehtynä tekona vielä ihmistä vanhurskaaksi. Jos näin olisi, suuri osa kansastamme olisi uskoavaisia. Kun katselemme kansamme tilaa, on turha puhua uskovaisesta kansasta. Suomen kansa elää nytkin pääosin julki jumalattomasti ja jopa rienaa kaikkea pyhää. Hengellisesti elämme kansana kuoleman varjojen maassa. Elämme uskosta luopumisen aikaa ja laittomuuden aikaa. Siksi kaikki muikin epäonnistuu.

On kilvoiteltava läpi ahtaan portin. On saatava usko Kristukseen. Mutta Jeesuksen sanojen mukaan vain harvat löytävät uskon ja sen myötä kaidan tien. ”*Rukoilkaa myös, että varjeltuisimme pahoilta ja kelvottomilta ihmisiltä; kaikkihan eivät usko*” (2. Tess. 3:2).

Älä anna valheprofeettojen eksyttää sinua. Älä kuuntele lainsaarnaajia, älä kuuntele sakramentalisteja. Mene sinne missä saarnataan yksin Kristusta: pelastusta ilman lakia. Mene sinne missä kaikuu ristin sanoma, aito evankeliumi. Vain sen sanan äärellä löytää vapauden. Kun kuulet saarnaa Kristuksen verestä, kuuntele. Silloin olet avoimen lähteen äärellä. Se on annettu meille kaikkea syntiämme ja saastaisuuttamme vastaan. Juo ilolla tästä elämän lähteestä. Vain siellä koemme puhtaan omantunnon. Vain siellä on vapaus. Älä anna kenenkään sitoa sinua orjuuden ikeeseen. ”*Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus*” (2. Kor. 3:17).

Juutalaisten tottelemattomuus olkoon meille suorastaan kauhistus. ”*Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat. Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon.*” ”*...Ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa. ...Niin on Jumalan kansalle sapatintlepo varmasti tuleva.*” (Hepr. 4: 2-4,9). Herran sapatinpäivä on tulossa.

”*Ja tehkää tämä, koska tunnette tämän ajan, että jo on hetki teidän unesta nousta; sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme*” (Room. 13:11).

”*Olinpa siis minä tai olivatpa he: näin me saarnaamme, ja näin te olette uskoon tulleet*” (1. Kor. 15:11).

”*Älkää päästäkö itseänne veltostumaan, vaan seuratkaa niiden esimerkkiä, jotka ovat uskoneet ja kärsivällisesti odottaneet ja sen tähden saavat omakseen sen, minkä Jumala on luvannut*” (Hepr. 6:12).

”*Ja mitä minä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoön, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoön muukalaisten sotajoukot. On ollut vaimoja, jotka ylösnousemuksen kautta ovat saaneet kuolleensa takaisin.*” (Hepr. 11:32–35).

Sellaista tekevät ja näkevät vain ne joilla on usko Jumalaan ja Kristukseen. Iloitse siis ja kiitä Kunnian Kuningasta!

On julistettava edelleenkin puhdasta evankeliumia. On kirjoitettu: *”Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi”* (Ap. t. 10:43).

”Tietäkää siis, veljet: hänen ansiostaan teille julistetaan synnit anteeksi, ja hänen ansiostaan jokainen, joka uskoo, tulee vanhurskaaksi, saavuttaa kaiken sen, mitä te Mooseksen lain avulla ette voineet saavuttaa” (Ap. t. 13:38).

Kerran, ehkä jo pian sanotaan: *”Nyt on pelastus tullut, meidän Jumalallamme on kuninkuus ja mahti ja hänen Voidellullaan valta. Nyt on Syyttäjä syösty alas, tuo, joka meidän Jumalamme edessä syytti veljiämme päivin ja öin. He voittivat hänet, Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään vaan olivat valmiit kuolemaankin. Iloitkaa siis, taivaat ja te taivaiden asukkaat!”* (Ilm. 12:10–12).

”Ylistys hänelle, joka pystyy voimallaan vahvistamaan teitä, niin kuin ilmoittaa evankeliumi, jota minä julistan, sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, se paljastettu salaisuus, joka on ikiajoista saakka ollut kätkeytynä! Nyt se on saatettu julki ja annettu ikuisen Jumalan käskystä profeetallisissa kirjoituksissa tiedoksi kaikille kansoille, jotta ne johdettaisiin uskoon ja kuuliaisuuteen. Saakoon Jumala, joka yksin on viisas, Jeesuksen Kristuksen kautta ikuisen ylistyksen! Aamen.”(Room. 16:25–27).